

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל
בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת וישלח

טז' כסלו תשפ"ב 1103

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

4:23 4:08 4:17 4:02

5:19 5:15 5:17 5:16

5:55 5:52 5:54 5:54

הדלקת נרות

מוצאי שבת

רבניו תם

הילולא דצדיקיא

טו. רבי יעקב ברוך היילר

טו. רבי אליהו לביא אב"ד בנגז-לוב

טז. רבי יוסף בירדוגו מח"ס 'דברי יוסף'

טז. רבי יעקב מרדכי ברייש מח"ס 'ש"ת חלקת יעקב'

יז. רבי יעקב לופס

יז. רבי נח מלודמיר בעל ביאורים למהר"ם שיף

יח. רבי אברהם בן הרמב"ם

יח. רבי ברוך ממזיבוז' נכד הבעש"ט

יט. רבי שאול מוקיקין השלי מח"ס 'כרמי שלי'

יט. רבי דוד בער המגיד ממזריטש

כ. רבי דוד בער מאושפיצין תלמיד החוזה מלובלין

כ. רבי ברוך זוזות

כא. רבי יוחנן פערלוב האדמו"ר מקרלין סטולין

כב. רבי אברהם אביחצירא

כב. רבי יחזקאל פאנעט אב"ד דעש

משניר לחדוד

יראת שמים מביאה לתשובה שלימה

ואולם, עם כל זה, הדבר פלא פלאים. כי הנה, עשו רואה כיצד יעקב אבינו חזק יותר ממנו בשל כח התורה שלו, ובשל הקשר החזק שלו לתורה, כי בכך הוא ניצח את לבן וגם ניצח את שרו של עשו, ואפילו הכי, עשו לא לומד מכך מוסר השכל והוא לא חוזר בתשובה. היתכן כדבר הזה! והרי הוא רואה לנגד עיניו כיצד יעקב אבינו חשוב וחזק ממנו פי כמה מונים, וכיצד דבר הזה לא מביאו לעשו לשוב בתשובה.

ונראה לענ"ד, על פי מה שאמרו חז"ל (ברכות לג, ב) הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. דהיינו, את הכל אדם יכול לקבל מאת הבורא ית"ש, אבל על יראת שמים הוא צריך לעמול לבד. וזאת היתה רשעותו של עשו הרשע. שכן יראת שמים לא היתה לו ולכן הוא לא הצליח להתעלות מעל עצמו ולשוב בתשובה. ואך שלבטח תקף אותו יאוש נורא בראותו את יעקב אחיו כל כך מצליח ומתעלה, אבל הוא נותר ברשעותו ללא יראת שמים ולכן לא עלתה בידו העולה לנו מאלו הדברים, כי כל אדם צריך לדעת שאין דבר העומד בפני הרצון, ואם אדם באמת רוצה לשוב בתשובה מי מוחה בידו, שכן שערי תשובה לעולם פתוחים לפניו (דברים רבה פר' ב, יב). וראיה לדבר, כי גם יצחק אבינו ניסה להחזיר את עשו בנו בתשובה, ואף קירב אותו, ואף נתן לו ברכות - אבל עם כל זה עשו הפנה עורף לכל הטובות שקיבל ולא עשה תשובה, אלא הוסיף לחטוא.

ולא זו אף זו, גם יעקב אבינו ע"ה ניסה בשליחות ששלח אליו מלאכים לעורר בו קנאת סופרים אולי תתעורר בו מעט יראת שמים והוא יחזור בתשובה. וראיה לדבר כפי שכבר ביארנו, כי כאשר עשו ראה את יעקב לנגד עיניו, מיד נהפך לבו מרע לטוב, והוא נכנע אליו וחייב אותו ונישק אותו. אבל עם כל זאת הוא לא חזר בתשובה, שכן קשה לעשו הניתוק מהבלי העולם הזה, עד שמכר בכסף מלא את מקומו במערת המכפלה (פרקי דר' אליעזר לח).

ובטעם הדבר, כי היה חסר לו יראת שמים. אמנם הוא נכנע לפני יעקב אבינו, ונכנע לפני אביו יצחק אבינו, כאשר היה שואל אותו שאלות שונות בידי מעשרות (בראשית רבה פר' סג, י), ואף כיבד הרבה את יצחק אביו (דברים רבה פר' א, טו), אבל העיקר היה חסר לו, היא יראת שמים, ולכן בשל כך הוא לא נכנע לפני הבורא ית"ש.

וכיון שלא רצה להיכנע לפני השי"ת, משום הכי לאחר מות עשו אמר הקב"ה לבני ישראל על ידי הנביא מלאכי (מלאכי א, ב-ג) "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי", משום שהיה בידו לחזור בחייו בתשובה אבל הוא נותר ברשעו ולא חזר בתשובה. ללמדך כי מי ששב על חטאו ומתקרב אל הבורא ית"ש, הוא אהוב ונחמד וקרוב וידיד אצל הקב"ה, כדברי הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ז ה"ו), והקב"ה אוהבו.

"וישובו המלאכים אל יעקב לאמור באנו אל אחיך אל עשו וגם הולך לקראתך וארבע מאות איש עמו. ויירא יעקב מאד ויצר לו" (בראשית לב, ח-ז)

וראיתי בעלון "יביע אומר", דברי תורה מרבינו הראשון לציון הגאון רבי עובדיה יוסף זצוק"ל שהקשה. הנה לכאורה בהתנהגותו של עשו אנו מוצאים סתירה. מחד גיסא רואים אנו כאן כי עשו אינו פוחד כלל מיעקב אבינו, שכן כאשר המלאכים חזרו ליעקב אבינו לספר לו על שליחותם לעשו, הם אומרים לו שעשו בכלל לא פוחד, ואדרבה, הוא מגיע לקראתך וארבע מאות איש עמו. אבל מאידך

גיסא, לאחר מכן אנו מוצאים כי כאשר עשו כבר הגיע אל יעקב אבינו כדי לפגוש אותו, הוא ממש נכנע לפניו ומתבטל כלפי יעקב אחיו כעבד הנכנע לפני רבו, כמו שהכתוב אומר (שם לג, ד) "ויירץ עשו לקראתו ויחבקהו ויפול על צוארו וישקהו" וגו'.

וצריך ביאור, כיצד יתכן הדבר שאדם רשע שכזה שאפילו מלאכים שנשלחו אליו מן השמים לא שכנעו אותו ולא הכניסו לו מורך בלבבו, עד שבתחילה לא פחד כלל ואף הלך לקראת יעקב אחיו עם ארבע מאות איש כדי להילחם כנגדו, ולבסוף כשהגיע אליו הוא נכנע אליו, ורץ לקראתו וחייב אותו ונישק אותו כעבד הנכנע לפני רבו.

וחשבתי בזה לענ"ד, כי הנה יעקב אבינו ע"ה, כאשר הוא שלח מלאכים אל עשו אחיו הוא נתן לו מיד בתחילה הקדמה, ואמר לו (שם לב, ה) "עם לבן גרתי ואחר עד עתה", ואומרים חז"ל (מד' אגדה שם) כי שלח לומר לו שאינו פוחד ממנו, שכן הוא גר עם לבן הרשע ושמו על תרי"ג מצוות, ולא למד ממעשיו הרעים, והצליח לנצח את לבן, אז גם עתה הוא יצליח לנצח את עשו אחיו.

אבל עשו מאידך גיסא, בכלל לא פחד מהדברים הללו, כיון שכבר אמרו (ספ' יד מצרים' בהקדמה) אינה דומה ראה לשמיעה. דהיינו, כל זמן שעשו לא ראה כמו עיניו את יעקב, אזי הוא לא חשב כלל על כוחו ולא האמין לדבריו של יעקב, כיון שהכל היה אצלו רק בגדר שמיעה בלבד. ולכן גם כשאמר לו עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי, הוא בכלל לא האמין לו, כיון שעשו חשב כי השר שלו בשמים ניצח אותו. ולא עוד, אלא שהדברים הללו שיעקב שלח לומר לו על ידי המלאכים בדווקא הכעיסו אותו, והוא לא השתכנע לפחד ממנו בשל כך, ולכן בדווקא הוא הלך לקראתו עם ארבע מאות איש כדי להילחם עמו.

אבל לאחר מכן, כאשר עשו ראה למול עיניו את יעקב אבינו, אזי כבר אינה דומה ראה לשמיעה, ואז הוא באמת פחד ממנו, מכיון שאז ראה עד כמה גדול כוחה של התורה, עד שיעקב אבינו התחזק ביותר בשל התורה שלמד. לכן אז, כאשר עשו הגיע ליעקב הוא השלים עמו, וחייב אותו ונישק אותו, ורצה אפילו ללכת עמו וללוות אותו. ובפרט עכשיו ידע עשו שיעקב ניצח את המלאך שהיה שרו, והסכים עמו על הברכות שקיבל מאביו.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

האם אנחנו באמת נהנים מהשפע הגשמי?

האוכל, הביגוד, הנכסים וכל הסובב את האדם, הם אינם חשובים מפאת עצמם. חשיבותם היא כל זמן שהם אינם מצויים, אבל כאשר יהיו לאדם כורסאות וכסאות, נברשות מכסף וזהב - הנה כשהוא יגיע לבקר בבית עשירים הוא לא יחוש בשינוי, הוא לא יחנה מהם!

העני, שדברים אלו אינם מצויים אצלו, אותו איש פשוט נהנה מאוד מכל רגע במחיצת הכורסאות והריהוט המהודר. וגם הוא יחנה מהם, כל עוד שזה אצלו דבר נדיר וחיידוש מיוחד, אולם כשהוא יתרגל לכך, ההנאה תפרח ותיעלם.

חשיבותם של מוצרי המזון, מסביר הגר"י גלינסקי זצ"ל, כמו הכסף הטעם הטוב וכל ההנאות והריגושים, כולם קיימים אך ורק כאשר הדבר אינו זמין ואינו מצוי כל רגע. וזהו הסוד שבין יעקב אבינו לעשיו הרשע, שבא לידי ביטוי במשפט "ויאמר עשו יש לי רב אחי יהי לך אשר לך". יש לו הרבה, אך אינו נהנה מעושרו.

כיוצא בדבר: הולך לו עשיר בין ספסלי בית הכנסת ומבחין בעני פלוני מיושבי בית הכנסת כשהוא שמח וטוב לב. "מדוע? מה קרה לו לעני הלזה שהוא כל כך מאושר?" תוהה העשיר.

"מינו אותו לגבאי של העליות, למשך שנה שלימה", השיבו לו.

"מה הוא שמח כל כך? תוהה העשיר בינו לבין עצמו. הרי אין לו לחם בבית. תראו איך שהנעליים שלו פוערות את פיהן, בסך הכל מינו אותו לגבאות קטנה והוא כל כך שמח?! הנה אני בעל העושר, אינני שמח אלא כאשר אקבל ידיעה על רווח ענק. והוא מאושר מהגבאות, כאילו קיבל מי יודע מה..."

למחרת.

העני חולף ליד ביתו של העשיר, מנסה את מזלו לדפוק על הדלת כדי לקבל כמה פרוטות לצדקה. המשרת מודיע לו "היום אין קבלת קהל!" מה אירע? שואל העני. בכל יום שני בבוקר יש קבלת קהל!

"אתמול היה כאן איזה סוחר שדיבר בחוסר דרך ארץ, בעל הבית נפגע וכעס מאוד כל הלילה. ובבוקר השכם הודיעו לו על הפסדים קלים בבורסה. אין על מה לדבר. אי אפשר להתקבל..."

העני תפס את ראשו וחשב: רבונו של עולם. הוא כעוס? הוא?! אין לי אחד ממיליון מהעושר והאושר שיש לו, מגדולתו ונכסיו, אילו היה לי רבע ממה שיש לו, הרי הייתי יוצא ברחובות ורוקד מרוב שמחה. לעולם לא היה עולה על ליבי כעס. שש וצוהל הייתי מבוקר ועד לילה, והנה הוא כעוס ושבור. פלא פלאים.

ושניהם צודקים בשאלתם.

העני לא מבין, בצדק, את העשיר. כיצד הוא מסוגל להתעצב. והעשיר מתפלא, ובצדק, על שמחת העניים. מה השמחה בדברים פעוטים כל כך. אחד לא מבין את השני.

ללמדנו, שכמעט ואין בעולם הזה 'טוב' אמיתי, אלא רק טוב יחסי. זה הכללי: כל דבר - כל זמן שהוא נדיר ואינו מצוי הוא טוב, ומשאך מתקרבים אליו ונוגעים בו זמן מה, הרי הוא נהפך לחסר טעם מיוחד. הוא מה שאמר שלמה המלך "מה יתרון לאדם [העני] בכל עמלו שיעמול תחת השמש" כדי להתקרב למדרגת העשיר, לפי שהעושר לא ינעם לך כאשר תגיע אליו ותתרגל בו.

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

חסר בעמלה של תורה

באחת השנים באו לפניי מספר יהודים כדי לקבל את ברכתי בזכות אבותיי הקדושים זיע"א. בכניסתם לחדרי היהודים נישקו את ידיי בהכנעה וביראה ובמשך כל זמן הביקור נראה היה שיש בלבם אמונה גדולה בקב"ה ובברכות הצדיקים.

לאחר שיצאו לדרכם, נודע לי שיהודים אלו הם גנבים גדולים שהעולם כולו פוחד מהם, ורק לצידי התנהגו בהכנעה גדולה מתוך אמונה בה'.

לנוכח הדבר תמהתי לעצמי - כיצד ייתכן שאדם יהיה מצד אחד מאמין בה' ובברכות הצדיקים, ומצד שני יהיה גנב גדול או עבריין העובר על דברי התורה? כיצד ייתכן הניגוד שבדבר? אלא, סתירה זו מקורה בכך שאדם זה אינו לומד תורה ואינו עמל בתורה.

כאשר חסרים לאדם העמל והגיעה בתורה הקדושה - היצר הרע מסוגל לגרום לו יום אחד להאמין בה' ובברכות הצדיקים ויום אחר כך לחטוא ולעבור על איסורי תורה.

זכורני שבקהילת היהודים בליאון שבצרפת היו יהודים שונים אשר היו מגיעים לבית הכנסת בעצם יום השבת - ברכבם.

בתחילה לא הבנתי את הסתירה שבדבר, מצד אחד יהודים אלו חפצו להתפלל בבית הכנסת בשבת, אך מצד שני הם עשו זאת על חשבון חילול השבת.

אולם במחשבה שנייה הבנתי שיהודים אלו בפנימיותם חפצים בקרבת ה'. אך כיון שחסרים להם לימוד התורה ועמלה - הם אינם מחפשים לעשות את רצון ה' האמיתי בשלמות ורק מבקשים להיות בקרבתו של הבורא.

מובן שביקשתי מיהודים אלו לחדול מחילולי השבת שלהם, וברוך ה' לאחר הפצרות רבות, כשהבינו היהודים את הסתירה שבה הם חיים בשל חסרון לימוד התורה - הם שבו לאביהם שבשמים, וזכו לשוב בתשובה על מעשיהם ולהיות שומרי תורה ומצוות הקובעים עיתים לתורה.

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"חזון עובדיה". (עובדיה א)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על שנאתו המתמדת של עשו ליעקב, כפי המתואר בהרחבה בפרשתנו כאשר עשו בא עם ארבע מאות איש בכדי להרע ליעקב.

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

מתי דנים לכף זכות

כף זכות. אדם שמעשיו נתונים לשיפוט לטוב או למוטב, אם הוא אדם ירא שמים - חובה לדונו לכף זכות, למרות ששיקול הדעת נוטה לחובה.

באם הוא אדם בינוני הנזהר מן החטא ורק לעיתים הוא נכשל - כשהספק הוא שקול יש להכריעו לזכות. באם נוטה הספק לחובה - נכון להישאר בספק, ומידת חסידות לדונו לכף זכות.

רוב מעשיו הם לרוע או שאינו אדם ירא שמים - יש לדונו לחובה. ומכל מקום כשהאדם אינו מוכר והמעשה הוא בלתי מוכרע - דנים לכף זכות.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

העולם הזה דומה לסוכת עראי

"ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סוכות"
(בראשית לג, יז)

וצריך ביאור, מדוע לבני ביתו בנה יעקב אבינו בית ממש, ואילו למקנה ולצאן עשה רק סוכות. למה להם לא בנה בית חזק כמו שבנה לבני ביתו.

ונראה בביאור הדבר, כי בכוונה תחילה עשה יעקב אבינו כזאת. שכן הכתוב אומר על יעקב (שם כה, כז) "ויעקב איש תם ישב אהלים" ואמרו על כך חז"ל (בראשית רבה פר' סג, י) יושב באהלי שם ועבר ועוסק בתורה. כלומר, יעקב אבינו ע"ה היה כל כולו רוחניות, וידע כי תענוגות העולם הזה וכל צרכיו המה הבל הבלים, וכי העיקר היא הרוחניות, לישיב על אדני התורה ולעסוק בתורה מתוך עמל.

וכך מבאר את העניין רבינו הרי"ף על עין יעקב, יעקב אבינו ע"ה דאג יותר לרוחניות של בניו, ולכן להם הוא בנה בית לשמירה יתירה, לשמור אותם מכל צרה וצוקה, אבל לצאן הוא הקים רק סוכות שהם דירת ארעי. ולכן, למרות כל עושרו העצום של יעקב אבינו אותו הציל מיד לבן ומיד עשו הרשע, עד שאמרו חז"ל (ר' בראשית רבה פר' עג, יא) כי המנחה אותה שלח לעשו אחיו היתה רק חלק אחד משישים רבוא ממה שהיה לו, הוא עשה לצאן רק סוכות, משום שידע שכל עושרו הוא רק בבחינת ארעי, ולכן לצאן עשה רק דירת ארעי.

וכידוע הדבר, בית נבנה מאבנים וטיט ומחומר שיכול להחזיק מעמד שנים רבות, אבל סוכה היא רק ארעי אשר נבנית מקרשים ומסמרים ובקלות אפשר לפרק אותה. וזה שרצה יעקב אבינו ללמד דרך חיים לכל זרעו אחריו, כי העיקר בעולם הזה הוא הרוחניות ועם הרוחניות באים לעולם הבא, ויכולים לעמוד בדיון, והגשמיות היא רק טפל. ולכן לצאן שזה מקנה עשה מבנה ארעי ולא של קבע.

ואדאיתנין להכי, נבין היטב את הקשר והסמיכות שבין יום כיפור לחג הסוכות. הנה ביום כיפור מבקשים מהקב"ה חיים ארוכים ושפע טוב ופרנסה בריווח, אבל כידוע החיים הללו שמבקשים מהקב"ה הם בעצם חיים ארעיים, חיים של העולם הזה שהוא רק ארעי, אבל מבקשים כזאת מאת הקב"ה כדי שנוכל בחיים הללו לעסוק בתורה ולעשות מצוות.

ואולם, מיד לאחר יום הכיפורים מגיע חג הסוכות, לרמז לנו כי הקב"ה משיב לנו על הבקשה שאנו מבקשים ממנו חיים ארוכים ביום כיפור, ואומר לנו; אכן, אתם תקבלו את כל מה שדרשתם ממני ביום הכיפורים, בני חיי ומזוני רוויחי, אבל עם כל זה עליכם לזכור היטב כי כל זה בבחינת סוכות, בבחינת ארעי, שכן אתם חיים בעולם הזה תקופה ארעית, ולכן תדעו כיצד להשתמש בחיים הללו שאתם מקבלים, רק לתורה ולמצוות ולמעשים טובים,

שבת שבתון

מותר לעקור בשביעית אילן פירות כשצריך למקום האילן. ואפשר להקל להעביר את האילן עם מעט מעפרו לעציץ שאינו נקוב העומד בבית, או לעשות אוהל במקום הנטיעה החדשה, ואחר כך יעבירו את האילן. וטוב שיחמירו להעבירו עם מעט מהעפר שסביב שרשיו.

אסור לקצוץ אילנות שעושים פירות לעצים בשביעית, כל שהתחילו לעשות פרי, [ובעץ גפן משיגרעו, ובעץ זית משיניצו, ובשאר כל האילנות משיוציאו בוסר] שהרי הוא מפסידן, ונאמר והיתה שבת הארץ לכם לאכלה, ודרשו חז"ל, לאכלה ולא להפסד.

אמנם קודם שיהיו פירות בעצים מותר לקצוץ את האילן לצורך עצים להסקה. וכן מותר לקצוץ בשביל לאכול, שהרי נאמר בתורה, והיתה שבת הארץ לכם לאכלה. ומה שאמרה התורה בחריש ובקציר תשבות, היינו לומר שלא נקצור את פירות הארץ כדרך שקוצרים כל השנה, כגון קצירת כמות גדולה בבת אחת וכדומה ועל פי זה דילול הנעשה לתועלת הפירות, יש להתיר עד שלב הבוסר, כמה ימים אחר נפילת הפרח.

וכן ענף עץ פרי שיש עליו פירות קטנים בתחילת גידולם, שהם בוסר, אסור לקצוץ את הענף, או את הפירות, משום הפסד פירות שביעית עד שהפירות יגיעו לתחילת הבשלתם.

כל האיסור לקטוף פירות שלא התבשלו הוא דוקא לקטופן מן האילן, אבל אם הפירות נשרו, או שכבר נתלשו בדיעבד, מותר לאוכלן אף שאין דרכו בכך, ואין זה הפסד.

מותר ללקוט ולכבש בשביעית פירות שלא התבשלו כל צרכם, אם דרך לכבש פירות אלו, כגון עגבניות ירוקות.

אם חותך עלה מאשכול ענבים כדי שהאשכול לא יתקלקל, אין בזה איסור זמירה בשביעית. ולכתחילה יעשה בשינוי.

חידודי הפרשה

חידודים לפרשת וישלח

1. מדוע עשו לא חזר בתשובה לאחר פגישתו עם יעקב אבינו ע"ה?
2. מתי איננו אמורים לדון אדם לכף זכות?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משוירי כנסת הגדולה

הגאון רבי שאול מיקיץ שלי זצ"ל

פדגוג אמן נודע הגאון רבי שאול מיקיץ שלי זצ"ל, שהקדיש את חייו להרבצת תורה והנחלתה לכל שכבות הציבור בעירו.

רבי שאול נולד בגרבה לרבי מעתוק שלי זצ"ל. בצעירותו למד והתחנך אצל הרב דוד (דידו) הכהן זצ"ל. באותה תקופה החל לשמש כעוזר בחינוך תלמידים בבית המדרש על שם הרב חזקיה פרץ, יחד עם הרב יוסף ברבי. כשזה האחרון נפטר, התמנה רבי שאול לשמש כראש הישיבה ובכישורו העצום ידע להסביר את דברי תורתו בטוב טעם ודעת.

רבים מגדולי הקהילה היו תלמידיו בתפקידו זה, בהם הרבנים הג"ר שלמה מאזוז, הג"ר מרדכי סגרון, הג"ר רפאל כדיר צבאן ועוד, זכר צדיקים לברכה.

סדר יומו העשיר החל בתפילת שחרית עם אור הבוקר, ולאחר התפילה לימד 'ארבע אמות הלכה' (שיעור גמרא בעיון לבעלי בתים בתונים ובג'רבא) בקביעות מידי יום. לאחר התפילה היה משרך רגליו לבית המדרש שם היו בני ביתו מביאים לו ארוחה קלה ושם הרביץ תורה בתלמידים עד שעות הערב, אז היה מלמד שוב 'ארבע אמות

הלכה' לציבור המבוגרים וביניהם אבותיהם וזקניהם של תלמידיו בישיבה והיסב נחת רוח לבעלי הבתים בסיום יום עבודתם.

למרות גדלותו בתורה ועטור בתלמידים, היה רבי שאול עניו גדול מאוד ולא החשיב עצמו לכלום. ועל אף צניעותו כשהיה נכנס להיכל הישיבה או אפילו כשהיה עובר ברחובה של עיר - מיד היה מושלך הס ושקט במקום מיראת הכבוד הגדולה שרחשו לו הכל.

כששב לביתו לא מיהר לתת תנומה לעפעפיו אלא היה עוסק מספר שעות בעריכת כתבי יד של רבנים ומחברי ספרים, כדי להוציא סולת נקיה ומוסיף עליהם את הערותיו אותם היה מסיים בקיצור שמו 'המקיץ' ש'. את אהבת הכתיבה נטע גם בלב תלמידיו, בכך שהיה מרגיל אותם לכתוב ולחדש את מה שעלה בדעתם בשעת הלימוד, הם היו מביאים את מה שכתבו והוא היה מתקן ומלטש את הדברים.

סיפר תלמידו הג"ר אלטר מזוז זצ"ל, כשהיה רבי שאול מזוז את התלמידים לשקוד על התורה ללמוד ולכתוב, והיה מספר להם על עצמו איך שבילדותו היה שוקד על לימודו גם בשעות הלילה המאוחרות והיה מחדש חידושים בתורה. ולעיתים אחרי שכבר עלה על יצועו בשעה מאוחרות והוא מהרהר וחושב, במה שלמד ופתאום עלה במוחו איזה חידוש בתורה, קושיא או תירוץ, מרוב שמחה היה בועט בשמיכה וממהר להדליק את האור כדי לכתוב את המתחדש לו שלא ישכח ממנו".

במשך חייו שימש כחזן ושליח ציבור בעיקר בשבתות ובחגים בבית הכנסת על שם הרב חזקיה פרץ. כן שימש כסופר כתובות ושטרות שונים בבית הדין במשך 24 שנים, ומונה למורה הוראה על ידי הרב כלפון משה הכהן. פעמיים בשנה היה דורש בפני הציבור בבית הכנסת הגדול של ג'רבא. דרשותיו היו בחן ובחסד דברים היוצאים מהלב ונכנסים אל הלב, כשהיה מעורר את לב השומעים לתשובה ולמעשים טובים.

במלחמת העולם השנייה כאשר האש דעכה ברחבי אירופא, היא החלה להתלקח בצפון אפריקה. תאבונם הרצחני הביא את הגרמנים לתוניסיה, כשהצוררים התהלכו בחוצות הערים בנעליהם המסומרות ובכלי המשחית שהיו ברשותם וגרמו נזקים גדולים ליהודי המקום.

בשבת קודש פרשת תרומה הגיעו הצוררים לאי ג'רבא שם איימו על המרא דאתרא איסוף מאחיו היהודים 50 ק"ג של זהב תוך שלש שעות, ולא הם יפציצו את האי עד היסוד. וכאילו להראות את כוונותיהם בעלעל, הטיסו הגרמנים שני מטוסי קרב בשמי ג'רבא הלוך ושוב כמי שמאיימים על יהודי המקום.

לאחר איסוף הזהב בעיצומו של יום השבת, התכנס הציבור לתפילת מנחה בה קראו את הפסוק "והם יקחו את הזהב", קרא רבי שאול למתפללים ואמר להם "הנה בשרה אותנו התורה הקדושה כי הגרמנים יקחו את הזהב, אך לא יותר מכך. בזאת תסתיים הגזירה הרעה. עלינו להודות לקב"ה שגבה ממון ככפרה ואת נפשנו הציל לפליטה.

לימים מצא ראש ישיבת 'כסא רחמים' הגאון רבי מאיר מזוז שליט"א רמז בפסוק זה, כי המילה "והם" במנין גימטריא 51 כנגד משקל הזהב שביקשו הצוררים הגרמנים ימ"ש. ועוד מצאו רמז בסופי התיבות "והם יקחו את" ס"ת 'מות', ורמז יש בזה שעל ידי זה ניצלה כל הקהילה ממות.

כשנפתחו שערי העליה לארצנו הקדושה, מרוב חיבתו לארץ ישראל הכין עצמו למשימה זו, על אף שהיה זקן וחולה ובטח בהשי"ת שיעזרהו.

פטירתו הותירה חלל עצום באשר הוא היה היווה משמעותית עבור כל חכמי ג'רבא. ולא לחינם כאשר הוא נפטר כל חכמי ג'רבא עמדו וקרעו קריעה כדן תלמיד שקורע אחר רבו מובהק. על פי צוואתו טמנו את גופתו הקדושה בבאר שבע, כפי שביקש "אברהם אבינו ע"ה נטע אשל בבאר שבע ואני רוצה ליטוע כל גופי שם".

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם

קול
הרשון